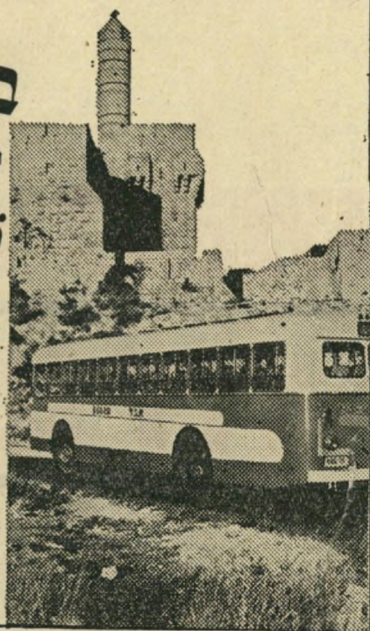

במה עושים צירושלים?

ביאגרו עושים צירושלים!

דתי

העולם הזה

17.12.69

לשנה לחצי שנה בלירות בלירות

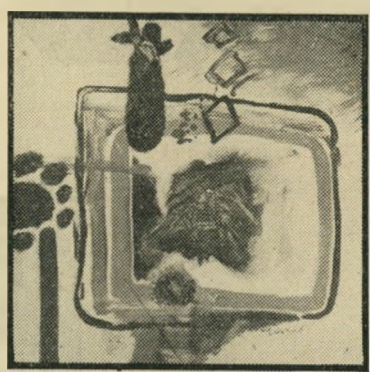
30	58	דמי המנוי בארץ
35	66	לכל ארצות תבל, בדאר רגיל
44	86	דמי המנוי לארצות חוץ בדאר אויר
82	160	לכל ארצות אירופה ואיראן
90	176	ליפאן, ונצואלה, ארגנטינה וברזיל
77	150	לאוסטרליה וניו זילנד
57	110	למקסיקו, פנמה
62	120	לארצות-הברית ולקנדה
72	140	לאוגנדה, טנזניה, אתיופיה, גאנה, נגריה, קניה, צ'ילה, חוף השנהב, תאילנד
		לדרום-אפריקה, זמביה, רודזיה, גואטמלה

אלא שבסגנון שהוכתב עלידי דוש, ניראה ונשמע מאולץ.
***** ימים טובים** (האמרגן ש. צמח)
 שייקה אופיר, בדרך אלף-אלף. יונה לוי, רקדנית מצוינת בפרודיה המשותפת של-
 הם על הבאלט הקלאסי, שניהם משעשעים במקצועיות. ביתר הקטעים מחוללת לוי כמיטב יכולתה ויוצאת מהעניין בכבוד, אפרכי הכוריאוגרפיה אליה נקלעה יבשה וחסרת דמיון.
***** קרוסל** (תיאטרון דג) יורם בוקר ושמואל לבנה הם פנטומימאים. נעמי כך דויד היא רקדנית. התכנית המשותפת של-
 הם נאה ומבדרת על-אף רעיונות קלושים.
***** להקת פיקוד דיוננוף** (תיא-
 טרון דג) פארודיה נחמדה על המחנות וה-
 מוסיקאליים למיניהם, סקצים ילדותיים, בדיחות צפרות מראש, מוסיקה ועיבודים, שיגרתיים, בבימוי תוסס החסר ספונטאניות.
 כל אלה עשויים לערוך במיוחד לחיכם של בניית-שחורת ולצעירים ברוחם, בזכות מבר-
 צעים צעירים וחביבים שברובם החליפו את מדי החאקי של הלהקות הצבאיות, ב-
 תלבושת אורחית רב-גונית יותר.
***** אין אהבות שמחות** (בי-
 מות) יוסי בנאי מגיש במקצועיות כ-20 ש-
 אנסונים שחיבר הסרובאדור הצרפתי ה-
 משופם, גורג ברסאנס. על החומר שהוכיח עצמו קשה להוסיף המלצות. התרגומים לעברית קולחים. קטעי הקישור אינם ב-
 אותה רמה. את מקום הגיאטרה של ברא-
 סאנס, תופסים תזמורתו של סטו הכהן, שבליחיים הצמוד מצליח בנאי להפוך כל שאנסון להצגה קטנה.

***** אריה בחורף** (פאר, תל-
 אביב) בעיות המשפחה של המלך הנרי השני, אשתו אלנוור מאקווינסה ושלושת בניהם. דיאלוגים מבריקים. משחק מעולה של פיטר אוטול וקתרין הפכורן, שקיבלה אוטור עביר משחק.
***** הגננתר המקסים** (מקסי-
 תל-אביב) קומדיה מבריקה של פיליפ דה ברקה על משפחת אצילים מרוששת ואכסנזרית. מומלץ.
***** ארטיסטימו** (ארמון דויד, תל-
 אביב) סאטירה מעולה על פירוטומת אי-
 רוטית בבימוי של ז'ראר פירס. משחק מצויין של אני ז'ירארדו ופרנסים בלאנש.
***** נשיקות ננזרות** (אוריין, תל-
 אביב). סרטו השלישי של הבמאי פראנז-
 סואה טריופ על אנטואן דואל, גיבור 400 המלקות ואהבה בגיל 20. אנטואן מגורש מהצבא. חורר לאהובתו ונסעה ידו בכל מיני משלח-יד. קומדיה עדינה בסגנונו האישי מאד של טריופ.
***** עושים חיים** (הבירה, ירושלים, אמפיטאטרון, חיפה). לואי דה פינה הוא סוחר אמנות מגניל וז'אן גאבן, אציל צר-
 פתי תמהוני, שעל גבו יש לו ציור של מודליאני. קומדיה פושרת מאד, בה משחק לואי דה פינה את עצמו, כרגיל.
***** Z** (חו, ירושלים). פרשת רציחתו של מנהיג אופוזיציה יחני על ידי השלטון המושחת. סרט מענין, מותח, ואינטליגנטי בבימוי של היחוני הגולה קוסטה גאבארס.

העיונות

***** אורי ליפשיץ** (גלריה גורדון 2, תל-אביב). לאחר תערוכת יחיד אחרונה מאכזבת, שוב מוצגים ציורים סוערים ומסעירים. נציג בולט של אסכולת ה-
 "ריאליזם החדש", שמרכזה בלונדון והכהן הגדול שלה הוא **פרנסיס בייקון**. אסכולה זו באה כתשובה לאסכולת ה-

ציור של אורי ליפשיץ

אבסטרקטס הביאה לריאקציה של "הריאליזם החדש" שלקחה כנושא מרכזי את הגוף האקספרסיביסטי המעוות והמוגזם של ה-
 דמויות. בתערוכה מוצגות תמונות ה-
 נבדלות מעבודות קודמות בשלושה דברים עיקריים: צבע (כשלצבעים הברוטאליים של **אורי ליפשיץ** נוספו צבעי פסטל רכים בכחול-סגול) צמצום אלמנטים (כולל משטחים גדולים של בד-תולי) וברמזים ריאליסטיים לתקופת הרנסנס האיטלקי וה-
 ספרדי. וזאת בעקבות נסיעתו האחרונה של הצייר לאירופה. מומלץ.
***** מנחם גפן** (גלריה נפוליאון, תל-אביב). סדרת רישומים בפרמט קטן, רובם שחור-לבן ומקצתם צבעוניים. יש משהו בינוני בדמויות הנשים המוצגות כשהן קפואות, בלאות הוד, קרירות ו-
 חסרות כרספקטיבה בדומה למוזיאיקות. את יכולת הרישום הידועה של הצייר אפשר לגלות בשלושה רישומים קטנים שנעשו עוד בשנות החמישים. החלק החזק של התערוכה הוא רישומי הצבע העשירים.
***** יעקב גילדור** (ספריה מרכזית, אוניברסיטת תל-אביב). סטודנט למשפטים המציג ציורי שמן, חיתוכי-עץ ורישומים. הרישומים נעשו בבטחון ובקלילות. חיתוך כי העץ עשויים בידע טכני ובזוויות, ואילו ציורי השמן הסוריאליסטים. לוקים במקצת בטכניקה, אך מגלים הרבה דמיון. תערוכה שנעה בין סוריאליזם לאקס-
 פרסיוניזם והיא הפתעה נעימה מצד צעיר, שלא למד מעולם ציור.

הולנוע

***** לא כדאי לראות**
***** לא חשוב לראות**
***** אפשר לראות**
***** רצוי לראות**
***** חובה לראות**

תיאטרון

***** זה מסתובב** (תיאטרון מועדון מרתף, תל-אביב) בעת שהרצל של יוסף מונדי, שכתב וביים מחזה זה, מחליט להתנסות ולהכנס אל מכות העינויים ש-
 יצר קפקא. דוחפים לו סוכריה לפה — דבר שמסמל את המתקת גולת החיים ה-
 מרה. ההומור במחזה שחור-שחור, אך לא חסרים בו מומנטים משעשעים, אמיתיים ומכאיבים. ואף לא סלידה מפני גזענות, דמגוגיה ומיליטאריזם לשמם. נשק המחאה של מונדי אינו עצומות. את כל מה שיש לו לומר הוא אינו מהסס לומר באמצעות התיאטרון, ואינו נוקק לשם כך למקהלות מדברות, לתפאורה ססגונית, לשלל צבעים ואורות, תלבושות-פאר, או אביזרים מיר-
 חיים. שני השחקנים מאמינים בדברים שהושמו בפייהם, לכן הם משכנעים.
***** כלאים** (תיאטרון האוניבר-
 סיטה העברית בירושלים) גאיביותה של האליגוריה המוסיקאלית מן המאה ה-15 (על צביעות יודיו של כלאוס המסרבים להצטרף אליו במסעו האחרון) נוסכת בה חן וקסם תיאטרליים בלתי מבוססים ה-
 מודגשים היטב בבימוי הפיקחי של אריה זקס, הנעזר בשחקנים מצויינים כליאור ייני, זאק כהן ועלילה רוון, ותפאורה ו-
 תלבושות נאות מאוד של עדה המאירית.
***** הקיץ** (הבימה) נסים עזיקרי הוא חתול אמיתי, מתנועע יוצא מהכלל, מתמתח ומזדקף כחתול ואפילו מצליח לתת לטקסט העברי שבפיו גוון וצבע חתוניים. יהודה אפרוני אף הוא חתול. כבוד יותר, אך לא פחות משכנע. רונית פורת ומיכאל וור-
 שבאק הם האח והאחות הקטנים ההווים לא מעט בהוויות ומעסיקים את עצמם ב-
 משחקים אטוריים. תיאודור תומא ביים בעדינות מתמלכת ופשונית מדי.

בידור

***** מנה ראשונה** (בצוותא) דוש, המוכר לנו כקריקטוריסטן, כתב שבעה קטעים לצורכי הצגה בימתית. בחלקם משעשעים ובחלקם פחות. פה ושם מוסוה רעיון עמוק, המוסתר על-ידי עורף מלל ובימוי בלתי קולע של גיורא מנור. שפרה מילשטיין בסדר גמור. פנחס קורן ניראה טוב. ויקטור עטר הוא השחקן שבחבורה,